

Irina Coroiu

GALA ABSOLVENȚILOR U.A.T.C '98

Întâlnire emoțională și... promoțională

Citându-l pe rectorul prof. univ. Florin Mihăilescu care se referea la o „întâlnire emoțională” între dascăli, învățăcei și public, trebuie evidențiată natura duală a acestei întâlniri cândva supranumită anticipativ „târgul de artiști”. Deși la vremea respectivă mai existau repartițiile, iar azi se negociază nu salariul, ci... cazarea!

La proaspăta universitate (vechiul I.A.T.C., recenta A.T.F), anul acesta „Săptămâna absolvenților” a devenit Gală competitivă având înaintea de orice o *mater universitaria* - lect. univ. Ludmila Patlanjoglu, un director - inimoasa Delia Voicu, coordonatoare împreună cu alți studenți din anul III Teatologie, care s-au constituit și în juriu, și în manageri, redactând un elegant catalog cu fișele de creație ale tuturor absolvenților - oglindă a întregii promoții '98. Care promoție numără 61 de absolvenți, dar nu despre toți va putea fi vorba în prezentul articol pentru că - în principal - din rațiuni financiare nu toate spectacolele au putut fi reunite pe scena Studioului Casandra. Generozitatea sponsorilor - Wafers Prince Kopex LTD, Estia Tour, Primăria sectorului 6, „România liberă”, Antena 1, World Pass - a acoperit doar cheltuielile locale și, bineînțeles, premiile. Gala «Gala» organizată de Fundația pentru o societate deschisă - România urmând să prezinte la Cluj o suită de spectacole de absolvire ale facultăților de profil din întreaga țară.

Revenind la București în strada Franceză nr. 9, am constatat că - de exemplu - clasa de Coregrafie a lect. univ. Sergiu Anghel va fi reprezentată doar prin... fotografiile personale însoțite de câte un titlu: la *creație* Ioana Mona Popovici - „Călătorind în cer”, Elena Mihaela Vasile - „Castele de hârtie”, Laura Georgiana Voicu - „Dulapul nebunilor”; la *pedagogie* - Andra Andreianu - „Vechi manifestări spectacologice”, Raluca Mihaela Trifan - „Exegeze contemporane: Maurice Béjart și Christine Bastin”, Raluca Ioana Vornicel - „Determinările fiziologice și biomecanice ale principalelor categorii labaniene”.

Secondată de asist. univ. Cătălina Fernoagă și Felix Alexa, prof. univ. Cătălina Buzoianu lansează un lot masiv de regizori, 11, dintre care „decana de vârstă” Tamara Antoaneta Pitei cu „Înainte gustării de dimineață”; Florin Antoniu deja cu 5 montări la Teatrul Valah Giurgiu, dintre care *Pierdut în New York* de Mircea M. Ionescu e spectacolul de licență; Perveli Nikolov, actor din Bulgaria, recitând regizor în România și găzduit la Naționalul ieșean *Cu ușile închise* de Sartre și *Așteptându-l pe Godot* de Beckett, Mariana Teodorescu cu *Jocul* de Arthur Schnitzler la Teatrul „Anton Pann”, Râmnicu Vâlcea, Teodora Claudia Herghelegiu, filolog căruia i-am aplaudat și performanțele actorești, și un spectacol-experiment *Sora cea mică* realizat la Centrul Național de Cultură Mogoșoaia, dar nu i-am văzut spectacolul de licență montat la Teatrul de Stat Arad: *Paznicii de noapte* de Stratis Karras. Ancuța Maria Colțeanu s-a făcut remarcată printr-o debordantă inventivitate de la debutul Teatrului Unu unde a convertit inspirat *Un tramvai numit Dorință* de Tennessee Williams în music-hall, spectacolul *Prințul din lacrimă* după Mihai Eminescu, Boris Vian, Johannes von Tepl, Carlos Castaneda fiind nu doar un eveniment al stagiunii Teatrului Tineretului din Piatra Neamț, ci și o originală experiență deoarece textul ea l-a comandat special tânărului dramaturg Radu Macrinici. Vlad Massaci, și el licențiat și în litere, a dobândit Premiul Criticii chiar cu primul spectacol realizat exact acum un an, *Trei femei înalte* de Edward Albee, inteligentă orchestrare a unui quartet de interprete ale Teatrului de Comedie, după ce un examen extrem de imaginativ - *Lecția* de Eugen Ionescu - i-a fost preluat de Teatrul Bulandra, unde a montat la cererea directorului Victor Rebengiuc și *Trandafirii roșii* de Zaharia Bărsan, o feerie clasică reanimată; pentru absolvire a fost invitat la Piatra, *Ușa închisă* de irlandezul J. Graham Reid deschizând ediția din acest an a Festivalului internațional de teatru de la poalele Pietricicăi. Cu entuziasm a fost primită Marinela Costachi Popa la Teatrul „Maria Filotti” din Brăila pentru a-și impune *Vocă umană*, doar că lipsa de experiență atât a protagonistei Wanesa Radu, cât și a regizoarei începătoare au limitat textul lui Cocteau la un stupid paradox amoros, enunțat într-un falset continuu, când monologul telefonic azi, în epoca celularelor, și-ar fi recăpatat strălucirea doar printr-o radicală rearticulare a materialului dramatic. În seara inaugurală a Galei avea să-și facă intrarea chiar și pe scenă harnicul politehnist Mihai Serghei Todor, găzduit de Teatrul Valah cu *Iubirile lui Arlecchino*, un scenariu *commedia dell'arte* foarte elastic (pe alocuri ușor prea lax!) în care actorii trupeii s-au simțit bine simulând improvizarea cu aplomb și dezinvoltură, cot la cot cu regizorul obligat să evolueze ca june prim, în urma

„Regele Cerb” - Tudor Mavrodin, Mihai Laurențiu Dumitrescu, Nicu Adetu, Olga Kolodzeiski, Grațela Ștefan

regretabilei indispoziții a unui actor. Pe același tărâm al fanteziei perpetue care este *commedia dell'arte*, în urmă cu doi ani *Lunile lunii* o consacrau și ca director de scenă pe actrița Teatrului Mic Liana Ceterchi; pentru absolvire ea a ales Teatrul Evreiesc de Stat și piesa *Să nu faci umbră* în care Ellen Kaplan și-a dorit să înfățișeze conștiința și ura de sine - dinamica interioară a tragediei unei nații persecutate de istorie. Imposibilitatea de a-și ignora trecutul - aceasta este drama protagonistei, o tânără balerină (căreia Mihaela Rădescu îi conferă vibrație aparte), victimă a mediului familial și social, agasată de vulgaritatea mamei (Dana Dembinski Medeleanu excelentă în caricaturizarea mondenității pseudo-caritabile), de superficialitatea unchiului (Nicolae Călugărița corect, ca de obicei, în caracterizarea succintă pretinsă de regizoare), agresată de fantoșa opresorului în uniformă militară (Marius Drogeanu într-un salutar efort de *contre-emploi*), regăsindu-și liniștea alături de străbunii păstrători ai tradițiilor iudaismului (Leonie Waldman Eliad și Rudy Rosenfeld oficiind ritualic undeva într-un plan înalt al decorului Andreei Mincic). Dorind să revitalizeze un vechi stil al spectacolului teatral cu inserturi cinematografice, Liana Ceterchi și-a structurat montarea pe o alternanță a spațiilor de joc peste care se suprapun imagini video, care însă sparg tensiunea reprezentăției. Se reține tabloul ce evocă holocaustul printr-o ploaie de încălzări ce coboară în scenă... În paranteză fie spus, un impresionant *enchainé* cu spectacolul montat ulterior, *Jurnalul Annei Frank* la care tână regizoare a lucrat minuțios cu Mihaela Sârbu, o actriță ce s-a remarcat încă de pe scena Casandrei și care a avut ideea acestui monolog maraton de virtuozitate interpretativă.

Dacă în Gală nu a fost posibil un „bilanț” regizoral al promoției '98 de la U.A.T.C., în schimb am putut aplauda de două ori un regizor-student în anul IV la clasa prof. univ. Valeriu Moisescu (prof. asoc. Mircea Cornișteanu, lect. univ. Nicu Manda) Claudiu Goga care, în urmă cu doi ani, a apelat la colegii de la actorie pentru un examen devenit astăzi spectacol - *Delir în doi* după Eugen Ionescu - cu o solidă argumentație lapidară expusă în caietul program: conflict coșmarec deopotrivă conjugal și social, înfățișat în termeni clovnești de doi bufoni ai sorții condamnați la convenția vieții, în tandem la bine și la rău. „Am dorit un spațiu de joc mic, închis, claustant, care să poată genera angoase și care să se poată transforma ușor din adăpost împotriva unei agresiuni externe în celulă de închisoare de unde nu se poate evada și mai târziu în cavou”, un spațiu de joc imaginat de studenta la Academia de arte Andreea Mincic ca un uriaș pat - un câmp de luptă emblematic. Emblematică pentru actuala Gală rămâne și cea de-a doua performanță în avans a viitorului regizor: *Dictatorul* de Alexandru Kirîțescu, o restituire valoroasă, operată cu abilitate de expert chirurg la îndemnul profesorului, dar cu propriul simț al impactului replicii și situațiilor de o actualitate uimitoare ce șterge categoric cei 51 de ani de la premiera absolută. Cu un categoric verdict necruțător asupra semnificației textului - „Aici, între Balcani și Occident, victima nu e mai puțin vinovată decât călăul”, Claudiu Goga se confesează, jalonându-și singur montarea, dar și un crez profesional: „Considerând că piesei de teatru, indiferent când a fost scrisă, trebuie să i se descopere valori care izbutesc să sublinieze caracteristici ale contemporaneității, în *Dictatorul* am fost interesat nu de o reconstituire istorică, cu personaje istorice, ci de povestea omenească, de felul de a fi și de a gândi al acelor oameni care au Puterea (indiferent de culoarea lor politică), de felul cum funcționează mecanismul politic: goana după putere, știința demagogiei până când devine a

doa natură a omului, arta minciunii și a furtului pe față, fără teamă și fără rușine, rafinamentul calomniei, târgurile politice abjecte, falsele alianțe impuse de scopuri personale și, ceea ce este mai îngrozitor, VOLUPTATEA de a dispune de toate acestea.” De aceea *Dictatorul* îl consider cel mai bun spectacol de actualitate al stagiunii '97-'98.

La UATC anul acesta Actoria a ieșit la rampă cu trei clase

Absolvenții prof. asoc. Brândușa Zaița Silvestru, prof. asoc. Dorina Tănăsescu și conf. univ. Cristian Pepino au fost apreciați chiar de maestra lor „una din seriile cele mai serioase, cu mult talent, ambiție creatoare și dăruire”. „Dotăți cu fantezie și disponibilitate de invenție, cu haz și rigurozitate” s-au arătat și în spectacolul de absolvire *Regele cerb* - adaptare liberă după Carlo Gozzi. Cristian Pepino, semnatarul scenariului și regiei, a știut să valorifice aptitudinile fiecărui absolvent în parte într-o scenografie încântătoare aparținând Cristinei Pepino (materializată de policalificații aspiranți la arta păpușarească!) și cu muzica compusă de Dan Bălan, care le-a solicitat intens și aptitudinile vocale. Molipsiți parcă de însăși verva părintelui feeriei dramatice, convertită la regulile marionetelor, cei 8 absolvenți - 4 fete și 4 băieți - și-au disputat câte două sau trei roluri, conferind personajelor și ingenuitate, și incisivitate, după cum o cerea basmul actualizat, devenit fabulă pe note. „Nota” maximă avea să o obțină Mihai Laurențiu Dumitrescu (premiul trei - un week-end la Sinaia!) care aproximativ simultan i-a însușit pe Tartaglia și pe șeful zbirilor, plus Un muzicant „în carne și oase”. I-a fost alături Ioana Chelaru, seducătoare Smeraldina și revoltată Muzicantă cerându-și banii, dar și *anima* de Zbir; senzuala Olga Kolodzeiski, Zbir din umbră, și Demogorgone la vedere; Grațela Ștefan - angelică Angela, dar și Zbir zelos; Alina Petrescu - nostim Petrolino și alt Zbir; Tudor Mavrodin deopotrivă Zbir, Muzicant și Deramo; Nicușor Adetu - divizat de asemenea între Cigolotti, Cerșetorul și Un Zbir, Leonard Popovici - Magicianul Durante și Pantalone. Principala calitate a distribuției e capacitatea de a trece rampa și de a antrena în jocul fabulatoriu atât pe cei mici, cât și pe cei mari.

Aceeași calitate esențială ar putea fi desemnată drept numitorul comun al majorității colegilor de la celelalte două clase ale catedrei de Actorie.

Prof. univ. Grigore Gonța, secondat de conf. univ. Alexandru Lazăr și asist. univ. Tomi Cristin, oarecum „siliți de împrejurări” (cererea expresă din partea unor festivaluri internaționale studențești la care a ajuns faima unui efervescent spectacol românesc al promoției '94, călătorit pe trei continente), au riscat să reia într-o versiune restrânsă *Vesela farsă a cocoșăților*. „Comediograf instinctiv al cuvântului” - cf. Nicolae Manolescu - Anton Pann a fost selectat de profesorul regizor Gonța și pentru că descifra nuanțelor farsei populare implică gândire, situații și expresie, furnizând tot atâtea „teme de profesionalism actoricesc care înseamnă muncă, antrenament, virtuozitate, talent.” Argumente deplin probate în spectacolul ce stilizează cu aplicație și grație metehne fel de fel, satirizate insolit prin atitudini caricaturale ce se decupează într-o veritabilă grafie coregrafică schițată de Viviana Săndulescu și ritmată de prelucrările lui Dan Bălan după partitura originală a lui Pann. Verdele cadrulul scenografic realizat de Anca Păslaru dă pregnanță evoluției echipei de 5+1. A șasea fiind Tania Popa - actriță din prima distribuție care a venit să-și înlocuiască o viitoare colegă în dificultate. Vivacitatea clasei întregi avea să fie demonstrată de *Mof-turile Belisei* de Lope de Vega, în versiunea scenică a profesorului Gonța care a apelat la Sergiu Anghel pentru co-